

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

Έτος ΙΒ'. 936

Ίδιοκτήτης—Διευθυντής Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ—Συνδιευθυντής ΧΡ. Δ. ΖΩΗΜΙΧΟΥ

Πέμπτη 4 Οκτωβρίου 1934

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Είχαν Αύγουστο μήνας. Εκα
στάσαν εγώ κι' ένας συνάδερ
φός μου τὸ ἀπόγινωμα. στὸν ἡ-
σκιωμένον ἐξώστη τοῦ πύργου
τοῦ Μεσσανίου, καὶ κυττάζαμε,
πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορᾶ, ἕνα
μύρο: τοῦ ἀτέραντους κάμπου
τῆς Θεσσαλίας, ὡς ἐκεῖ, τῶιμι
γε μὲ τὸς κοντότερες ράχες τῶν
χασιώτικων βουνῶν, καὶ φαίνον
ταν ἀπὸ μακρὰ, σὰν ἕνα κομ-
μάτι πέτρα, μεγάλη, ἀπέραντη,
ἀπὸ τὴν Βούλα τοῦ Γλήνου ὡς
τὸ Κοκκινάδακι τοῦ Ζίρκου.
Ὁ Πηνειὸς κυλοῦσε τὰ ρέματα
τοῦ ἥσυχου καὶ ἀεὶ ὀρθοῦ πο-
ταμῆος, ὡς ἕνα τέταρτο τῆς
ὥρας μακρὰ. Ἀλλ' ἂν κι' ὁ πύρ-
ρος μας εἶταν ψηλός, οὔτε τὸν
ποταμὸν βλέπαμε, οὔτε τὸ βο-
ρῆ τοῦ ἀκούμε, γιὰ τὸ ὅτι
θαφρὸς εἶναι ἐπίπεδο, σὰν ταψί,
κι' οἱ δύο ὄχτοι τοῦ ἔσμιγαν
σὲ βλέμμιδ' ἕνας μὲ τὸν ἄλλο
κι' ἐκρίβαν τὴν κοίτην, ἐν τῷ
νερὲ τρεχε ἥσυχον—ἥσυχον, χω-
ρὶς κύματα, χωρὶς δίνες, χωρὶς
ἀρούς, σὰν κουρασμένος δια-
βίτης, ποὺ περπατᾷ ἐργά-
σθ' ἀργά, καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥ-
νὰ φτάσῃ στὸν σταθμὸ τοῦ ἤ
στὸ κατοικεῖο τοῦ γιὰ νὰ ξα-
πλωθῇ καὶ νὰ κοιμηθῇ.

Εἶχαμε μπροστὰ μας ἕνα σω-
ρὸ χωνιά. Τὰ διακρίναμε ἀπὸ τὸ
θέαντρο, ποὺ εἶχαν, κι' ἀπὸ τὸ
κεραμίδια, ποὺ κοκκινίζαν, καὶ
πυρολογούσαν ἀπὸ ὁ ἡλιοβόρι,
σὰν νὰ εἶαν ψηλὰ σ' ἀβυστα-
ριά, ἥ σ' ἀναμμένο κεραμιδορεῖο.
Μὰς ἐρχόνταν ἀπὸ μακρὰ ὁ ἡ-
χὸς τῶν κουδουνιῶν τῶν κοπα-
διῶν, ποὺ β-σχοῦσαν ὀλόγυρα.
Ὁ οὐρανὸς εἶταν ξάστερος, κι'
ἡ γῆ λυσοῦσε γιὰ νερὸ, γιὰ τὴν
δὲν εἶχε βρέξει, ἀπὸ τὸν Μᾶν.
Δὲν φαίνονταν πούθεν κανένα
σύννεφο καὶ ζέστα φοβερὴ ἀν-
κάλαζε δλον τὸν Θεσσαλικὸν
κάμπο καὶ τὸν ἔανε ζωντανὴν
ἐξόλασιν... Σὲ λίγο, ἕνα συννεφά-
κι, ὡς μὴ ψάθα, μεγάλο, ἄγρο-
κάταστρο σὰν λαγαρὸ ἀσήμε-
φανίστηκε στὴν κορυφὴ τοῦ Ὀλύμ-
που, σὰν ἀτίμητο διαμαντένιο
στέμμα. Ἐκεῖνην τὴν στιγμήν,
ἥρθε ἕνας γέρος τοῦ χιρὸς, γιὰ
νὰ μᾶς ζητήσῃ κατὶ, καὶ στὰθ
καμπροστά μας, κι' εἶδε μὲ τὰ
θαλί του μάτια ἐκεῖνο τὸ συν-
νεφάκι ἀπ' αὐτὸ κεφάλι τοῦ
ἐκχουσμένου καὶ εὐκατοῖκην
τοῦ βουνοῦ τὸν καὶ ὁ τῶν Ἑλ-
λήνων, ποὺ στέκεται ἀνάμεσα
σὲ τόσα ψηλά βουνά, σὰν βου-
νο βασιλεῦς, μὲ τὸς σαρᾶντα δυὸ
τοῦ κορφοῦ καὶ τὸς ἐξήντα δυὸ
προσβολὰς του. Τὸ σύννεφο

ἀρχισα νὰ μεγαλόνῃ, σὰν πῶς
μεγαλόνει ὁ καπνὸς, ὅταν παί-
ρῃ δρόμον τὸν ἀνέφορον....
—Τὸν γλέπητε αὐτὸ τοῦ συννε-
φάκι.

Καὶ χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσωμε τί-
ποτε ἐμεῖς, ὁ γέρος ἐξακολούθησε:
Ὁλ' φέρε' νηροπόντι... Εἶναι βλοσυρὴ
μένον.

Σὲ λίγο μὴ ὑπόκωφον βροντῇ, ἀκού-
στηκε κατὰ τὸν Ὀλύμπο, κι' ἕνα ἀσπρὰ
μα φεγγαρόβλησε μέσα σὲ σύννεφο,
ποὺ γιγάντευε καὶ θέριεψε, κι' ἐγείνε
γιὰ μὴ σιγῇ κατὰχρυσον. Δὲν πέρασε
πολλὴ ὥρα καὶ ἐκεῖνο τὸ σύννεφάκι,
ποῦχε ἐνφυτρώσει, σὰν στέμμα, ψηλὰ
στὴν κορυφὴ τοῦ Ἱνίαντα τῶν Θεσσαλι-
κῶν βουνῶν ἐγείνε θεόρατο καὶ ξαπλὸ
θῆκε κατὰ ἅπ' ὅλον τὸν οὐρανὸν τῆς
Θεσσαλίας, σὰν φοβερὸ ὀχλοπόδι, ἀ-
πλόνοντας τοὺς μαύρους πλοκάμους
του, ὡς τὸν Κίτσοβα, ὡς τὸν Πηλιο,
ὡς τὰ βουνὰ τῆς Γούρας, ὡς τ' Ἀργα-
φι καὶ ὡς τὰ βουνὰ τοῦ Πίνδου καὶ
τῶν Χασίων. Σκατεῖναισε ὁ οὐρανός,
ἀρχισαν νὰ πέφτουν ἀριεὶς ἀριεὶς οἱ
πρώτες σταλαμματαί τῆς βροχῆς, κο-
ντὰ μὲ καρὺδία, σηκώνοντας ἀπὸ κα-
ταρῆς, τὴν σκόνην τῶν δρόμων, τ' ἀσπρὸ
πελόνειον αὐλάκωναν τὸν βαρυσυννε-
φισμένον οὐρανόν, σὰν φλογισμένο
φαιδία, καὶ σὲ λίγο ἀκόμα ὅλη ἡ Θε-
σσαλία λούζονταν, ἀπ' ἀκρὴ σ' ἀκρὴν καὶ
φεγγαρόβλοσος καὶ τρανάζονταν σὺν
μέλῃ ἀπὸ τ' ἀστραπόβροντα.

Μὲ τὸς πρώτες σταλαμματαίς, ἀφῆσα
με τὸν ἐξώστη καὶ μπήκαμε στὴν ἀπέ-
ραντη κρεββάτα τοῦ πύργου, κυττάζον-
τες μὲ χαρὰ τὴν χοντὴν βροχῇ, πῶς
φετε καὶ χτυποῦσε τὰ γυαλιὰ τῶν σιδη-
ροφρακτῶν παρὸ θυρίδων. Ἐκεῖ ποὺ
καθόμασταν καὶ χαρὸμασταν τὸν περὶ
λαμπρὸ θέαμα τῆς εὐεργετικῆς βροχῆς,
ποὺ θὰ πότιζε τὴν διψασμένην γῆν, ὡς
τὰ ἔγκατά της κι' ὡς τὰ κατακλιθεῖα
τῇ, τὴν γῆν, ποῦχε γείνει, σὰν κεραμί-
δι ἐρηρῆ, ἀκούμε ἐντῶν / νὰ σπάζῃ
τὸ γυαλὶ ἐνδὸς παραθυριεῦ, καὶ νὰ πέ-
φτῃ κατὰ κομμάτια, καὶ διὰ τὸν μέγαν
ποταμὸν, κατὰ βροχῇ, ὅπως μπροστὰ
καὶ τ' ἄλλο πῶς εἰχθηκαὶ μέσα Περὶ
γρᾶμμένη βοήθεια σπερσέδικα τὸ μῆρο
στην ὁκτὶ ἀργίον νεράκι τὸ πινινοῦ. Τὸ νεράκι
κινηνοῦσε νὰ φάῃ τὴν πέριδικα καὶ
πύργος μας τῆς ἐχρησίμευσε ὡς ἀσπρὸ.
Σηκωθήκαμε ὅλοι σὲ ποδάρ' ἰαπ' αὐτὸ
ἐγγεγονός. Στάθηκαν καὶ τὰ δυὸ τὰ
ποταμὶα στὴν μέση τῆς κρεββάτας: ἡ
πέριδικα ἤμωρε, ὁμορφὴ καὶ συμπαθητι-
κὴ καὶ τὸ νεράκι μὲ μάτια ἄγρια βλο-
σπὰν γεμάτα λῦσσα καὶ αἰμοδιψία θά-
λονταν, ἐκεῖνη πρὸς τὰ κι' αὐτὸ πῶς
πέρα ἀπὸ τὰ πετροβούνια τῶν Χασίων
τρεῖς ὥρες μακρὰ ἀπὸ μᾶς, μὲ καλὸ
ἄλλο, γιὰ τὸν μόνον σὲ βουνὰ
βελόκωνται οἱ πετροπέριδες,
«πῶχουν τὰ πλουμιστὰ φτε-
ρά τὰ κόκκινα ποδάρια». Εἶναι καὶ
σὲν κάμπο περὶδινες, οἱ λεγόμενες
καμπήσιες, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀμωφες
σὰν τὲς βουνήσιες. Τὲς βουνήσιες πε-
ριδοῦν ἐκεῖνοι, πῶχουν τὴν σκληρό-
τητα νὰ σκλαβόνουν τὰ κοῦμένα τὰ
ποταμὶα καὶ νὰ τὰ κλειδῶν σὲ κλου-
βιά, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ σκλαβωμένον τοῦς
λάλημα καὶ νὰ τὴν χαριστοῦνται μὲ τὴν
δυστυχία του!

Τὰ δυὸ φιλοξενούμενα ποταμὶα στέ-
κονταν καταπονημένα, τῶνα ξέμαρκα
ἀπ' ἑλῖ. Ἡ δειλὴ περὶδινὴ καὶ

Η ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Τὸν περιοδεύοντος Συνδιευθυντοῦ μας κ. ΧΡ. Δ. ΖΩΗΜΙΧΟΥ

Ἡ Παραμυθιά, μὰζι μὲ ἑατὸν εἴκοσι
τουρκικὰς οἰκογενείας, ἀριθμ. ἐν συνό-
λῳ σήμερον, περὶ τὰς τετρακοσίας ὀγδοή-
κοντα εἰκάς.

Ἀπὸ ὀπότεως πληθυσμοὺ ἄλλα καὶ ἄ-
πὸ ἀπόψεως ἱμωρικῆς κινήσεως εἶναι
μὴ σωστὴ πόλις.

Ἡ ἔλλειψις τῶν δρόμων, ἔνεκα τοῦ ὅ-
που ἐλάχιστοι ἐγνώρισαν τὴν συγκοινωνίαν
τὴν ἔχουν καταστήσει, ὅπως συμβαίνει
καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα τμήματα τῆς Ἡπεί-
ρου, ἀφανὴ ἄσημον καὶ ὡς δρῶσαν εἰς
περιορισμένην ἀκτίνα κινήσεως. Ἐν τού-
τοις ἔχει ἀρτιωτάτην ἐμφάνισιν, ἀπὸ ἐμ-
πορικῆς ἐννοίας, καὶ ἐπαγγελματινοῦ πε-
ριβάλλοντος, καὶ πλήρη τὴν προσπάθειαν
πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου κατὰ τῆς δι-
στον ἐνεσθὶ καλυτέρας ἀναπτύξεως τῆς.

Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα λαὸν, ποὺ ἐργά-
ται πραγματικὰ καὶ φροντίζει διὰ τὴν ἀ-
ναμωρφήν του καὶ διὰ τὴν ἀνάδειξιν
του, ἐντελὸς μονάχος του, καὶ χωρὶς νὰ
τὰ περιμένῃ ὅλα ἀπὸ τὸ Κράτος τὸ ὁποῖ-
ον, φυσικὰ, δὲν ἔπαιε νὰ μεριμνᾷ καὶ νὰ
ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ὑπαρξίν του. Πα-
οἶδλος καὶ ὁφθαλμοφανέστατος εἶναι ἡ
ἀνακομφίσις τῶν ἀγορῶν, ἀπὸ τὴν στο-
γὴν καὶ τὴν προστασίαν τῆς τερνῆς: Κυ-
βερνήσεως, ἡ δ' οὖν, μὲ πραγματικὸν τὸ
ἐνδιαφέρον, τοὺς παρικόλουθεῖ καὶ τοὺς
προσφέρει τὰς πρώτας τῶν δυνάμεις.

—Δοξάζομε, εἶναι ὀλίγη ἡ, (ὡς εἶπαν
πολλοὶ ἀγρότες, μὲ τὸν ὅποιον ἡλθον
εἰς ἐπαφὴν), ἀπὸ μέσας ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας,
τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ.
Γαλακτῆρος μὲ τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβε καὶ
μὲ τὰς βοηθείας, ποὺ μᾶς προσέφερε, ἡ
τοῦ μᾶς ἐχορήγησε τὰς πρώτας ὕλας, τοὺς
σπόρους, τὰ ἄροτρα, διάφορα ἄλλα γεω-
ργικὰ ἐργαλεῖα καὶ τέλος τὰ ἀγορικὰ δά-
νεια. Δὲν δοξάζομεν ὅμως τὸν Θεὸν, καὶ
οἰκτιροῦμε τὴν τύχην μας, ὅτι ἐνθ', ἐφέ-
τος ἡ ἐσοδεία πρὸς βέλτερον εἶπερ ποτὲ
καὶ ἄλλοις ἀρίστη καὶ λίαν καρποφόρος
συνχρόνως διώσας ἀπὸ τοῦ ὁδοῦ, δις μὲν
καρικὴ μεταβολὴ ἀνέφερε τὰ πάντα ἀν-
δρῶν, καὶ μᾶς ἐβύθισεν εἰς τὸ σκότος τῆς
ἀπειρίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως. Οὔτε τὰ
σιτηρά μας, οὔτε τὰ καλομάκια μας ἀπέ-
δισαν, ἂν ὄχι τοὺς ἀναμενόμενους καρ-
ποὺς, ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτὰ τὰ ἐξοδὸν μας.
Ἐνεκα δὲ τούτου ἐδεσθῆμεν εἰς δυσχερῆ
θέσιν, ὥστε νὰ μὴ ἀνταποκριθῶμεν ἕναν

εἰς μαζευτὴν σὲ μὴ γονιὰ τῆς ἐχθρῆς
ἐπαγίας κρεββάτας καὶ ἐρεμε ἀπὸ τὸν
φόβον τῆς, τ' ὀρμητικὸν ὅμως νεράκι εἰ-
χε σπαθῇ στὴν μέση τῆς κρεββάτης
ἀγρῶ καὶ φοβερὸν, στερεοτὸς τὸ κεφάλι
αὐτοῦ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ. Τὰ πιάσ-
μα καὶ τὰ δυὸ καὶ τὰ βάλαινε σὲ χω-
ριστὰ κλουβιά. Ἡ περὶδινὴ εἶταν
προωρισμένη γιὰ τὴν σκλαβιά τοῦ
κλουβιοῦ καὶ τὸ νεράκι γιὰ δώρο σὲ
κάνεαν μὲτὴν κινητὴν, ποὺ μπορούσε
νὰ τὸ γινῆσθαι, γιὰ νὰ κινηθῇ ποὺ
λὶδ' σὲν ἀέρα. Ἐνός φίλος ὅμως, ποὺ
εἶχε παρὰ τὴν κοινὰν μας, μᾶς συμ-
βούλεψε εἰς ἡ καλύτερη δουλειά, σὰν
εἶχαμε νὰ κάνομε, εἶταν νὰ σκοτώσω-
με τὸ νεράκι, ποὺ τρώγει τὲς κόττες
καὶ νὰ σπάζομε τὴν περὶδινὴν καὶ
τὴν φάμε, καὶ γιὰ νὰ μᾶς πείσῃ πᾶσι
τεροῦ, μᾶς ἀνέφερε ἕναν στίχον δημοτι-
κὸν τρογουδίου:

«Περὶδινὰ ψημμένη καὶ γλυκὴ κρεῖται»
ὡς τὸ νοστιμώτερον φαγὴν, πᾶσι τοῖς
ἀγαπητοῖς στοὺς ἀγαπητοὺς τοὺς, ὅ-
ταν τοὺς περιμένουν.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος σὲ ἑπόμενον)

τι τῶν πρὸς τὴν Ἀγορικὴν Τράπεζαν
δινειακῶν ὑποχρεώσεών μας, τῆς ὁποίας,
φυσικὰ τὸ δίκαιον ἀναγνωρίζομεν ἀπολύ-
τως, καὶ οὐδόλως θέτομεν αὐτὸ ἐν ἡμ-
φιβόλῳ—

Εἶναι λίαν λυπηρὰ, ὡς παρατηροῦμεν,
ἡ κατὰστασις τοῦ ἀγορῶ τοῦ δυτικοῦ
Ἡπειρωτικοῦ τούτου τμήματος, καὶ χαί-
ρει ἡ δυσμενὴς αὕτη ἐξέλιξις τοῦ ἰδιοῦ-
ση: προσοχῆς καὶ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέρον-
τος.

Ὡς τόσο ὅμως ἐλήφθησαν τὰ πῶ-
τα μέτρα καὶ ἡ Ἀγορικὴ Τράπεζα, ἀνα-
γνωρίζουσα τὴν δυσχερῆ οἰκονομικὴν τὴν
θέσιν, τοὺς παρατείνει τὴν προθεσίαν
τῆς ἐξοφλήσεως τῶν δανείων τῶν, καὶ
τοῖς προσφέρει καθεὶ λογικὴν καὶ δυνατὴν
εὐκολίαν.

Μὲ τὴν προσεχῇ ἐγκαθίδρυσιν τοῦ ὕπο-
καταστήματος τῆς Ἀγορικῆς Τράπεζης
ἐν Παραμυθίᾳ, τὸ ὁποῖον μὲ ἐξαιρετικὴν
ἀνακούφισιν ὑπεδέχθη ὁ ἀγορικὸς πλη-
θυσμὸς τῆς περιφερείας, ἐλπίζομεν νὰ τὴν
χουν περισσότερων εὐκολιῶν καὶ ν' ἀπλη-
λαστοῦν μὴ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν μάστιγα
τῆς τοκογλυφικῆς τοῦ τόπου τῶν γαργα-
νης, ἥτις κυριολεκτικῶς τοῖς ἀπεμύνησε
καὶ τοῖς ἀνῆλθε καὶ τὴν τελευταίαν ἐλ-
πίδα τῆς προσώπου τῶν.

Ὅσον ἀρῶν τὸ ἀναμορφωτικὸν μέρος
τῆς πόλεως καὶ τὴν ἐσωτερικὴν, τρέπον-
τινὰ, ἐξυγιανσίν της, ἀμφοτέρω τὰ σημεῖα
ταῦτα οὐδόλως μᾶς ἱκανοποίησιν. Ἀπὸ
τῆς ἀπόψεως τῆς, εὖρ σκεταὶ καθύστε-
ρημένη ἡ πόλις αὕτη καὶ ὡς ὁποῖον
δρομικὴ Πόλις, ὡς ἡ Παραμυθία, μὲ κοι-
νοτικὸν προὔπλοισμόν ἡμῶν καὶ πλέον
ἐκατομμύριον, ἔπρεπε, ὁμολογουμένως, νὰ
ἐυρίσκειται εἰς τὸ ὕψος τῆς πραγματικῆς
τῆς ἀξίας καὶ εἰς τὴν μεγάλῃν, διὰ τὴν πε-
ριφέρειαν τῆς, περιωπῇ. Πρωτεύουσα ἀγ-
δοῦν καὶ πλέον Κοινοτήτων μὲ ἀπέ-
ραντες καλλιέργησιμες ἐκτάσεις, μὲ φιλό-
στοργους καὶ φιλοεργατικοὺς κατοίκους, ἔ-
πρεπε νὰ εἴναι τὸ καμάρι τῆς περιφερεί-
ας τῆς καὶ ἡ ὑμῶν ὀλοκληρὸν τοῦ Νο-
μοῦ τῆς Οὐδὲν μ' ἐπὶ καὶ οὐδεμίαν ἐπαρ-
νοια δυστυχῶς ἐλήφθη διὰ τὴν ἀρτιωτέ-
ραν, κάπως, ἐμφάνισίν της, ἀπὸ τὰς δι-
κούσας τὴν ὥραν ταύτην πλὴν τῆς Πα-
ραμυθίας Ἀρχάς. Τὰς γνώμας πολλῶν ἐκ
Παραμυθίας καὶ τὰς ἰδικὰς μας ἀντιλή-
ψεις, ἐκ τῶν ἐρευνῶν, εἰς ἃς προσέβημεν,
κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἐτίκασθ' ἡμᾶς, θέλομεν
προσεχῶς ἀναπτύξει καὶ δημοσιεῖσαι ὅλας
τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ζητήματα εἰς ἃ προῖ-
σταμένη Ἀρχὴ εἶναι νὰ τελεῖ τὴν προσο-
χὴν τῆς. Ἀσφαλὲς οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ τὴν
ἐκ τῆς ἐκείνης καὶ τὴν ἐνδιαφέρουσαν προσπ-
θεσίαν τοῦ σημερινοῦ κοινοτικοῦ Συμβου-
λίου τῆς πόλεως, τοῦ ὁποῖου ἀναξιώτατα
ἀποτίεται, ὡς Ἡρόδοτος, ὁ κατὰ πάντα ἄ-
ετος καὶ δραστήριος κ. Θεμ. Πίγγας, μέγα
λέμενος.

Ἐκεῖνο, ποὺ ἐμμελὲς τὸν τόπον καὶ
συντελεῖ νὰ χαλῶνται καθεὶ προσπάθεια
πρὸς ἀναμωρφήν του, εἶναι ἡ ἔλλειψις
ἀναμωρῆτος, καὶ ἡ περιορισμένη μέγε-
θὸς ἡμῶν τὴν ὁποῖαν κατασκευάζει καὶ νὰ
ἀναμωρῇ, διότι περισσοτέρας ἀναμω-
ρῆσεως διὰ τὰ προσοχικὰ καὶ τὰ ἀγορικὰ
τῶν συμφέροντα, παρὰ διὰ τὰ γενικά τοῦ
τόπου τῶν. Ὅταν ἐκκινῶν, ἐκκινῶν μὲ
μεγάλον πατριωτισμόν, καὶ ἀνυπερβλήτον
ἐνδιαφέρον, κατὸν δυνάμεις ἐσκαπάζον-
ται καὶ μένει ὁ παρὸς τοῦ τόπου. Εἰς ἃ
περισσότερον ὅλων αὐτῶν, δορεται καὶ ὁ πα-
τριωτισμὸς, μὲ τὸν ὁποῖον ἀσπάζεται γιὰ
τὰ κομμωτικά. Εἰς αὐτοὺς ἰδιοῦσιν πα-
ρὰ τομὰς. Φθάνουν καὶ μὲν ἀγο-
ρίων, διὰν διαφωνοῦν ἰδεολογικῶς. Ἀπὸ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εσωτερικοῦ	Δραχ.	100
Εξωτερικοῦ Φραγ. Ἑλβετικὰ		12 1/2
Ἀμερικῆς	Δολλ.	3

Ἐν τοῖτοις, ἔγω, τοὺς βεβαιώνω, πῶς
τὸ Βασιλείαν αὐτὸ Συμβούλιον θὰ τοὺς
διαφύσῃ διὰ τῶν ἔργων του, καὶ μάλιστα
γρήγορα, ὥστε νὰ μοῦρη κἀνέσι σὴν Πα
ραμυθιά νὰ ταξιδεύσῃ καὶ χειμῶνα μὲ
τ' αὐτοκίνητο καὶ ὄχι μόνον τὸ καλοκαίρι
ποῦ δὲν ὑπάρχουν οὔτε λάσπες οὔτε βρο
χές.
X. Δ. Ζ.

ГЕРОНТА

Παραθύρου 9—Τοαντι